

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอวิภากร พงศ์วรานนท์
๑๒ มกราคม ๒๕๖๑

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณหมอวิภากร พงศ์วรานนท์ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากรของมูลนิธิฯ ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อาจารย์กุลวิไล สุทธิลักษณ์วนิช อาจารย์วิชัย เฟื่องพูนวกิจ ได้รับเชิญจากทันตแพทย์หญิงวิภากร พงศ์วรานนท์ เพื่อไปสนทนาธรรมที่บ้านธรรมรักษา บ้านพักของคุณหมอในหมู่บ้านสายลม ถนนแจ้งวัฒนะ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี ระหว่างเวลา ๙.๓๐ น. - ๑๕.๓๐ น.

การสนทนาธรรมที่บ้านคุณหมอวิภากรครั้งนี้ มีคุณป้าประทุม ลีสี ที่เดินทางมาจากจังหวัดพิจิตร มาพักที่บ้านคุณหมอและร่วมสนทนาธรรมด้วย ท่านที่สนใจเส้นทาง การเข้าสู่การฟังธรรมะจากท่านอาจารย์ของคุณป้า สามารถค้นหาด้วยข้อความว่า “ขอแนะนำสมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. คุณประทุม ลีสี”

สำหรับข้อความการสนทนาธรรมที่จะขออนุญาตนำมาถอดเทปลงไว้ให้ทุกท่านได้พิจารณาในคราวนี้ เป็นการสนทนาระหว่างท่านอาจารย์ คุณหมอวิภากร และคุณจริยา เจียมวิจิตร เกี่ยวกับเรื่อง

การเจริญกุศล ที่เป็นเหตุให้เกิดกุศล ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากอีกเรื่องหนึ่ง รวมถึงเรื่องการทำ ความดีที่จะเป็นบารมีให้ถึงฝั่งคือการดับกิเลส นั้น ความดีอย่างไรจึงจะเป็นบารมีที่ถูกต้องตรงตาม ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง ดังข้อความต่อไปนี้ครับ

พืธรวรรณ :

กราบเรียนท่านอาจารย์ อย่างกรณีที่คุณหมอวิภากรจัดสนทนาธรรมเขาก็อยู่บ้านคนเดียว แล้วเขามีวิริยะมากในการที่จะทำงานนี้ให้สำเร็จ ในความคิดก็รู้ว่า ระหว่างนั้นก็จะต้องมีกุศลเกิดสลับกุศล ถึงจะเป็นงานนี้ขึ้นมา

ท่านอาจารย์ :

คุณหมอคะ อกุศลมากหรือกุศลมาก?

คุณหมอวิภากร :

หนนี้ เมื่อวานอกุศลมากกว่าทุกครั้ง เพราะว่าอาจารย์ดวงเดือน โทรฯ มาบอกว่าท่านอาจารย์จะออกจากบ้านเก้าโมง มาถึงนี่สิบเอ็ดโมง (หัวเราะ) หนูก็เลยว่าวุ่นไปหมด มีแต่อกุศลมาตลอดเลย เพิ่งจะหายเมื่อเช้า ท่านอาจารย์ก็บอกว่าท่านอาจารย์มาแล้ว ก็บอกว่าโอ้ย...ดีจัง (หัวเราะกันครืน)

ท่านอาจารย์ :

ก่อนจะได้ฟังคุณดวงเดือน มีกุศลไหม?

คุณหมอวิภากร :

ก็มีเหมือนกัน บางทีหนูก็โทรฯ ไปบอกเพื่อนว่า มะพร้าวเอาแช่ น้ำแข็งให้แล้วนะ อะไรแบบนี้ เขาก็หัวเราะเหมือนกัน ว่าเขากำลัง ฟังธรรมอยู่ที่เขาใหญ่ บางทีหนูก็คิดว่า เขากำลังฟังธรรมกัน เราก็ ต้องมานั่งดูโน่น กวาดนี้ แทนที่จะได้ฟังเหมือนเขา (หัวเราะ) มีค่ะ ท่านอาจารย์ขา

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ลองคิดดู ทั้งหมดนี้ กุศลมาก หรืออกุศลมาก?

คุณหมอวิภากร :

หนูกำลังคิดว่า หนูคงจะไม่จัดที่นี่แล้ว จะไปจัดที่อื่น (หัวเราะกัน ใหญ่) เพราะหนูรู้สึกว่ามันไหว

ท่านอาจารย์ :

นี่เป็นคำตอบหรือ? เห็นไหม? เราสนทนาธรรม แต่มันไปอื่น ทีละ เรื่องสละ ทุกอย่างที่คุณหมอพุดก็เป็นธรรมะ แต่ไปทีละเรื่อง เพื่อ ความเข้าใจ ถามว่า...ทั้งหมดนี้ อกุศลมาก หรือกุศลมาก?

คุณหมอวิภากร :

อกุศลมาก

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ (แต่) มากกว่าที่คิด เพราะปรากฏเพียงให้เห็น แล้วที่ไม่ปรากฏ ล่ะ?

คุณหมอวิภากร :

แต่ว่าในขณะที่ทำ หนูก็เอาวิทย์ เอาพวกอะไรคาดพุงไว้ ก็ฟังไปด้วย (หัวเราะกันสนุก)

- ท่านอาจารย์ : แล้วอุกศลมาก หรือกุศลมาก?
- คุณหมอมหาภิภากร : ก็สลับกันค่ะ คือถ้าใจออกจากวิทย์ไปก็เป็นอกุศล
- ท่านอาจารย์ : ไม่ได้ตอบคำถาม
- คุณหมอมหาภิภากร : ก็อกุศลมากกว่าค่ะ
- ท่านอาจารย์ : เห็นหรือยัง?
- คุณหมอมหาภิภากร : ยังไม่เห็นค่ะ
- ท่านอาจารย์ : เห็นไหม? เห็นยาก!! เพราะฉะนั้น คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น คำของคนอื่นก็สรรเสริญคุณหมอ ไข้ไหม? เฉพาะส่วนกุศลแต่ส่วนอกุศลล่ะ? ใครรู้?
- คุณหมอมหาภิภากร : ท่านอาจารย์คะ ไม่ใช่มีแต่คนสรรเสริญอย่างเดียว คนนินทาก็มี (หัวเราะกันใหญ่) ด้วยความที่หนูเป็นคนใช้เวลาไปเรียนที่มูลนิธิฯ หนูไม่มีเวลาจะคุยกับใคร ไปถึงปั๊บเราก็ทำงานอะไรไป โน่นนี่นั่น แล้วก็รีบทานข้าวแล้วก็เข้าห้องเรียน ทานข้าวเสร็จรีบแปรงฟันแล้วก็เข้าห้องเรียน หนูไม่ได้ไปคุยกับใคร แต่ได้ยินมาว่ามีคนนินทาอยู่

(หัวเราะเฮฮาทั้ง) หนูก็ยังไม่ได้ซักถามว่า เขาสนิทกันเรื่องอะไร
ปล่อยไปก่อน (หัวเราะกันสนุกสนาน)

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เป็นธรรมดาไหม?

คุณหมอมหาภิภากร :

เป็นธรรมะคู่โลก

ท่านอาจารย์ :

นอกจากเป็นธรรมดาแล้ว เป็นธรรมะหรือเปล่า? กว่าจะรู้เป็นขั้น ๆ
เพราะฉะนั้น อีกนานไหม? ไม่ต้องสนใจเลย!! ตามความเป็นจริง ถ้า
อยากเร็ว ผิดทันที!! ตกไปอีกตั้งเท่าไร กว่าจะไต่ขึ้นมาอีก

คุณจริยา :

กราบเท้าท่านอาจารย์ค่ะ ขอสนทนาต่อจากคุณหมอนิดหนึ่งว่า
จริง ๆ แล้ว ส่วนใหญ่เท่าที่มีการจัดสนทนาธรรม ดิฉันคิดว่า ก็ต้องมีทั้งกุศลและอกุศลสลับกัน เหมือนกับปกติในชีวิตประจำวันเราก็มี
อกุศลสลับกับกุศลเล็ก ๆ น้อย ๆ แม้ว่าจะจัดสนทนาธรรมหรือไม่
จัด ก็เป็นอย่างนั้น แต่อย่างไรก็ตาม การจัดสนทนาธรรมที่คุณหมอ
ตั้งใจ ก็เห็นความตั้งใจดีของคุณหมอที่ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อจะ
ให้ทุกคนได้มีโอกาสฟังการสนทนาธรรม ได้มีโอกาสมากราบเท้า
ท่านอาจารย์กัน

แต่ว่า อย่างที่ท่านอาจารย์สนทนากับคุณหมอ คุณหมอก็บอกว่า
อกุศลมาก และเมื่อที่คุณหมอก็ต่อไปจากที่ท่านอาจารย์ถามนิด

หนึ่งว่า จะไม่จัดที่นี่อีกแล้ว ตรงนี้ทำให้ต้อยคิดว่า จริง ๆ ความคิดก็เกิดขึ้นได้เรื่อย ๆ ว่า พอเกิดความรู้สึกเหนื่อย แล้วก็รู้สึกว่าการจัดการลำบาก รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ เป็นต้นว่า การจราจรอะไรด้วยก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนใจ แต่อย่างไรก็ตาม ความคิดของคุณหมอก็ยังอยากที่จะทำสิ่งที่คุณหมอดคิดว่าเป็นกุศล ก็คือการจัดสนทนาธรรม

สิ่งที่อยากจะกราบเรียนท่านอาจารย์และทุก ๆ ท่านก็คือว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไร ไม่ว่าเราจะจัดสนทนาธรรม หรือเราไม่ได้จัดเลี้ยงที่บ้านเรา กุศลอกุศลมันก็เกิดขึ้นเหมือน ๆ กับปกติในชีวิตประจำวัน เพียงแต่ว่า เมื่อไหร่ที่เกิดขึ้นเวลาที่เรাজัดสนทนาธรรม มันก็มักจะตามมาว่า เราจะทำในสิ่งที่เป็นกุศลแต่อกุศลก็เกิดขึ้น

เป็นต้นว่า ไม่พอใจแม้กระทั่งดอกไม้ที่เราจัด วันนี้ไม่สวยอย่างที่เรต้องการเลย หรือว่าดอกไม้ที่เราซื้อมา อย่างเมื่อวานนี้ซื้อดอกไม้มาให้คุณหมอ ตอนที่เห็นทีแรกก็ชอบใจ แต่พอแกะดู บางดอกไม้สวยก็ไม่ชอบใจ ก็นึกนิทานว่าร้ายคนขายเขาว่า เอาดอกไม้ไม่สวยมาแซมให้เรา พอเสร็จแล้วเราก็นึกว่า นี่เรากำลังจะเอาไปกราบเท้าท่านอาจารย์กัน ทำไมเราเป็นอย่างนี้ ก็คิดบนกับตัวเองอย่างนี้ค่ะ ท่านอาจารย์ขา ตั้งแต่ที่เราแกะดอกไม้ดอกแรกจนดอกสุดท้าย

เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็คือสิ่งที่เกิดขึ้นปกติในชีวิตประจำวันของเรา เราจะระลึกหรือไม่ระลึกเท่านั้น การที่เราตั้งใจที่จะทำกุศลด้วยการจัดสนทนาธรรมที่บ้าน ดิฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี จะเหนื่อยก็เหนื่อยแค่ตอนที่เรารู้สึกว่าเหนื่อย แต่จริง ๆ เหนื่อยมันก็มีทุกวัน ถ้าคุณหมอมไม่จัดสนทนาธรรมคุณหมอก็ก็น่าจะเหนื่อยอยู่ดี (หัวเราะ) คุณหมोजัดสนทนาธรรม อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้คนได้ยินในสิ่งที่อาจจะเคยได้ยินมาบ้างจากการสนทนาธรรมในที่ต่าง ๆ รวมทั้งที่มูลนิธิฯ แต่บางครั้งเราก็ฟังจะมากจะจางในวันนี้อะไร

เพราะฉะนั้น ก็กราบเท้าท่านอาจารย์ แล้วก็ขออนุโมทนากับคุณหมอม จัดต่อไปเถอะคะคุณหมอม เหนื่อยอย่างไรก็ไม่เป็นไร (หัวเราะ)

ท่านอาจารย์ :

คุณหมอวิภากร :

คุณหมอเหนื่อยนะคะ (แต่) คนอื่นเท่าไรที่เข้าใจธรรมะขึ้น!!

ท่านอาจารย์ขา หนูก็เตือนตัวเองว่า ถ้าเรามีบ้านแล้วเราไม่ได้ทำให้เป็นประโยชน์กับคนอื่น เพียงแค่เราอาศัยอยู่เฉย ๆ เหมือนเสมอดัว ไม่ได้ประโยชน์อะไรมาสักเท่าไร หนูพยายามเตือนตัวเองว่า ถ้าเรามาเจริญกุศลอย่างนี้ ทำเพื่อคนอื่นด้วยที่จะเข้าใจธรรมะ รวมทั้งเราด้วย ก็ดีกว่าเราจะมาอยู่เฉย ๆ ก็คิดอย่างนี้

ท่านอาจารย์ :

คุณหมอวิภากร :

คะ เหนื่อยหมดแล้ว แต่ความเบิกบานที่คนคนอื่นได้เข้าใจธรรมะอีกหลายคน มากขึ้น เทียบได้ไหม?

บ้านนี้ ตอนแรกที่สร้างก็ได้ไปพูดกับเพื่อน ๆ ว่า จะทำห้องเพื่อชาวเชียงใหม่จะมาพัก ก็มีน้องอ๊อดเขาบริจาคที่นอนมาให้หลังหนึ่ง หนาเป็นฟุตเลย ก็ดีใจว่ามีชาวเชียงใหม่มาพักสองครั้ง และคุณป้าประทุม มาพักครั้งนี้ครั้งที่สอง ก็รู้สึกดีกว่าที่เราจะมาอยู่อาศัยเองคนเดียว

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่เป็นอย่างนี้ บารมีจะมาแต่ไหน?

คุณจริยา :

กราบเท้าท่านอาจารย์ค่ะ ท่านอาจารย์พูดถึงเรื่องบารมีอยู่เรื่อย ๆ
กราบเท้าท่านอาจารย์รบกวนอธิบายเรื่องบารมีอีกสักครั้งหนึ่งค่ะ
เพื่อความกระจ่างค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เชิญค่ะแปลค่ะ

อ.วิชัย :

"บารมี" เป็นธรรมชาติแน่นอน แต่เป็นธรรมะที่ยังให้ถึงฝั่งคือพระ
นิพพาน เพราะการที่จะดับอกุศลธรรมหมดเป็นสมุทเทท จะไม่มี
การเกิดอีกต่อไป ถ้าไม่มีธรรมะที่เป็นบารมี ไม่สามารถจะถึงได้ แต่
พระองค์สามารถที่จะรู้บารมีทั้งหลายที่จะอุปการะเกื้อกูลต่อการรู้
แจ้งอริยสัจธรรม แล้วแต่จะเป็นระดับไหน แต่ถ้าเป็นพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า สมัยที่เป็นพระโพธิสัตว์ พระองค์สามารถที่จะมีปัญญาที่
จะพิจารณาธรรมะที่เป็นพุทธการกธรรม คือธรรมะที่จะทำให้ถึง
ความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ ดังนั้นอริยาคัยของพระองค์ที่
สะสมมา เมื่อถึงที่สุดของบารมีก็ถึงความเป็นพระอรหันตสัมมาสัม
พุทธเจ้าได้ แต่ถ้าเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าหรือพระสาวกทั้งหลาย ก็
ตามควรแก่ฐานะของแต่ละบุคคล

ท่านอาจารย์ :

อกุศลเป็นบารมีหรือเปล่า?

คุณจริยา :

ไม่เป็นค่ะ

ท่านอาจารย์ :

เห็นไหม? แค่นี้ เราก็รู้แล้วว่า ธรรมะมีหลากหลายมาก ธรรมะที่ดี ก็มี ธรรมะที่ไม่ดีก็มี ปนกันได้ไหม? อกุศลให้โทษไหม? เหตุไม่ดี นำ ผลไม่ดีมาให้ ใช่ไหม? แค่นี้ก็ธรรมดา ๆ แต่ต้องเป็นคนที่จะเห็นโทษ ของอกุศล จึงคิดที่จะละอกุศล!!

ถ้าเราคิดว่า ธรรมดาเขาก็โลกกันทั้งนั้น เราก็โลภบ้างสิ ใช่ไหม? หรืออะไรอย่างนี้ ไม่เห็นโทษ ไม่เห็นภัย ใช่ไหม? แต่ว่า ผู้ที่เห็นโทษ จริง ๆ ของความไม่ดี และรู้ว่า บังคับบัญชาไม่ได้ เกิดแล้ว จะให้ หมดไปได้ได้อย่างไร มีแต่สะสมพอกพูนเพิ่มขึ้น เป็นโทษอย่างยิ่งกับ ตนเอง แม้ว่ารู้อย่างนี้ไม่ใช่เรา แต่ก็เห็นโทษ ไม่ใช่ให้โทษกับคนอื่น แต่ให้โทษกับขณะนั้นที่เกิดขึ้น จะนำมาซึ่งโทษภัย

ซึ่งก็ยังไม่ชัดเจนว่าโทษภัยอะไร? ใช่ไหม? จะมีการเกิดอีก เห็นอีก ไม่เคยมีความเข้าใจที่ชัดเจน เพราะเหตุว่า แค่นี้ แต่เพียงแค่นี้ เห็น ว่า อกุศลไม่ดี แค่นี้ก็เป็นความถูกต้องแล้ว น้อยคนที่จะเห็นโทษ ของอกุศล แต่ยิ่งรู้อย่างนี้แต่อกุศล หนาแน่นมากเหลือเกิน "หนทาง" ที่จะละ มีไหม? "หนทาง" ที่จะดับ มีไหม?

ถ้าไม่มีการได้ยินได้ฟังเลย ก็สะสมอหยาศัยเป็นคนดี เพราะฉะนั้น การทำดีแต่ละครั้ง ก็เป็นอาสยานุสย สะสมที่จะทำความดีต่อ ๆ ไป เป็นคนดี วาจาดี กายดี ชาติไหนก็ตาม

...พ่อแม่มีลูกหลายคน ลูกบางคนดี ลูกบางคนไม่ดี พ่อแม่เดียวกัน บางคนดีมาก บางคนดีน้อย พ่อแม่ก็อยากให้ลูกดีทุกคน แต่ธรรมะเป็นธรรมชาติ

เพราะฉะนั้น “สะสมมา” เราอาจจะพูดถึงเรื่องอกุศล คนอื่นเขาไม่สนใจเลย แต่ถ้าพูดกับบางคน เขาเห็นว่าไม่ดี แล้วยังอาจจะว่า แล้วทำอย่างไร? จึงจะไม่มีอกุศล จนกระทั่งได้ฟังธรรม จึงรู้ว่า เพียงกุศลคุณความดีเกิดขึ้น ขณะนั้นอกุศลเกิดไม่ได้ อกุศลน้อยลง เป็นอสังขย แต่ไม่ได้หมายความว่าหมดอกุศล เพราะหมดอกุศล จริง ๆ ต้องเป็นปัญญา

เพราะฉะนั้น ถ้าไม่มีปัญญา การทำดีทั้งหมด ก็ยังไม่ใช่บาร์มี เพราะเหตุว่า ผังไหน? ไม่รู้จะไปไหน? แต่ไปสู่การดับกิเลส ถ้าไม่เห็นโทษจะดับหรือ? กิเลสเห็นยากมาก เพราะว่ามีกิเลสหลายอย่าง หลายระดับ เพราะฉะนั้น โทษก็ต่างกัน อย่างเห็นว่า “เป็นเรา” โทษไหม? โทษที่นำมาซึ่งโทษทั้งปวง เพราะ “มีเรา”...

...เพราะฉะนั้น ก่อนอื่น เมื่อมีความเข้าใจถูกต้องว่า ไม่ใช่เรา!!
อกุศลทั้งหลาย เพื่อเรา ก็ต้องลดน้อยลง เพราะไม่มีเรา
เพราะฉะนั้น ที่จะให้อกุศลลดน้อยลงโดย "ยังเป็นเราอยู่" เป็นไป
ไม่ได้!!...

...การฟังธรรมะจึงต้องละเอียด เมื่อได้ยินได้ฟังคำซึ่งทำให้เกิดความ
เข้าใจ รู้ว่ามีความเป็นเราหมดเลย ไม่เหลือทั้งทางตา ทางหู ทาง
จมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ชั่ว ดี จำทุกอย่างหมด เป็นเราทั้งนั้น
เป็นของเราทั้งนั้น จึงรู้ว่า ยากที่จะสามารถรู้ตามความเป็นจริงว่า
ไม่ใช่เรา จึงต้องรู้ว่า ถ้ายังเป็นอกุศลอยู่มาก ๆ ไม่มีทางที่จะถึงการ
ละความเป็นเราได้!!

ด้วยเหตุนี้ จึงเข้าใจคำว่า ปาร คือ ฟัง, มี คือ ถึง ปารมี-ถึงฝั่ง ด้วย
คุณความดีเท่านั้น ถ้าเข้าใจอย่างนี้ ความดีทั้งหมดไม่ใช่เพื่อเรา แต่
เพื่อละความเป็นเรา นั่นจึงเป็นบารมี!!

อย่างคุณหมोजัดสนทนา ถ้าเพื่อตัวคุณหมอ ก็ไม่ใช่บารมี แต่ถ้า
เพื่อความเข้าใจธรรมะ เพื่อขัดเกลากิเลส เพื่อรู้ว่ากิเลสเยอะมาก
และทุกคนดับกิเลสไม่ได้ นอกจากได้เข้าใจพระธรรม โอกาสที่จะได้
ฟังพระธรรมอย่างใกล้ชิด มีปัญหาอะไรที่เราจะทำให้เข้าใจขึ้น ก็
สนทนา เพราะสนทนาธรรมเป็นมงคล ฟังธรรมก็เป็นมงคล แต่ฟัง
แล้วสงสัย เข้าใจ ต่างระดับกัน ก็สนทนาเพื่อความเข้าใจขึ้น ก็เป็น

มงคลที่จะให้ความเจริญในความเข้าใจเพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมด
ที่จะเป็นบารมี ต่อเมื่อเข้าใจ และเพื่อความเข้าใจ...

คุณจริยา :

กราบเท้าท่านอาจารย์คะ บารมีแรกที่พูดถึงคือทานบารมี เวลาที่
พระพุทธรูปบำเพ็ญ แม้ว่าจะเป็นเรื่องของท่าน ก็จะเป็นบำเพ็ญใน
เรื่องบารมีอื่น ๆ ประกอบกันไปด้วย

ท่านอาจารย์ :

แน่นอนค่ะ

คุณจริยา :

แสดงว่าบารมีนี้ ไม่ใช่ว่าจะต้องไปเจาะจงว่า แบบนี้ฉันต้องการที่จะ
ทำทานบารมี

ท่านอาจารย์ :

ก็ผิด นั่นคือ "ฉันท"

คุณจริยา :

นั่นก็ฉันท ก็แปลว่า ทุกอย่างต้องประกอบกัน

ท่านอาจารย์ :

คะ ความตรงต่อธรรมะ สัจจบารมี ตรงต่อความจริง เราพึงธรรมะ
ทำไม? จะได้ไม่เห็นผิด!! จะได้ตรงต่อความจริงของธรรมะ เพื่อ
เข้าใจถูก นั่นคือ สัจจบารมี ไม่ได้ต้องการอย่างอื่นเลย แต่เพื่อ
ความจริง!!

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณหมอวิภากร พงศ์วรานนท์
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

